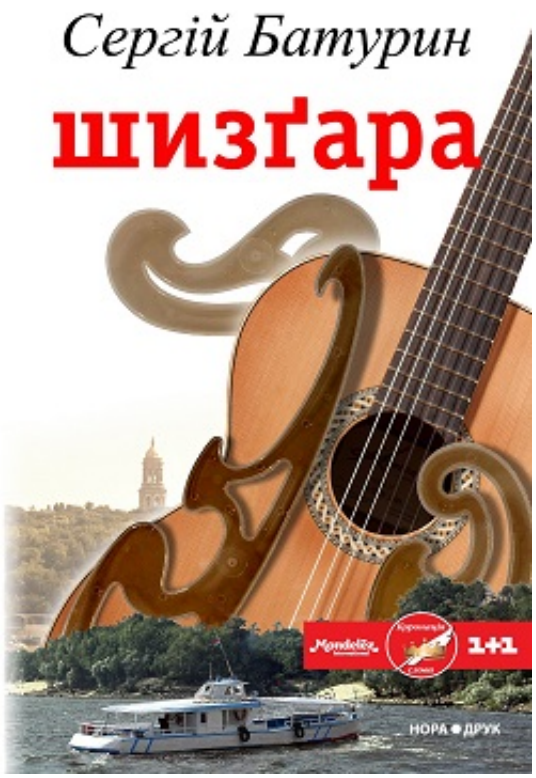
Написав Віктор Душко
Понеділок, 03 жовтня 2016, 09:11

Джерело: Друг читача

Роман



Сергія Батурина «Шизґара» знайшов в моїй особі вдячного читача. Бо сколихнув спогади. За що окреме дякую автору.

Саме через власну дотичність до того часу я — читач упереджений, у контексті — позитивно необ'єктивний. І дуже потішений.

Це був час, коли компанію «Адідас» ще не перекупив злодійкуватий Бернар Тапі, і легендарний трилисник знаменитого лейбла не перетворився на дурнуватий трикутник.

Ще не було дискотек, і максимально близько, на загалі, на законних підставах наблизитись до дівочого тіла можна було у своєрідному танго на «інтерклубах». У нашій школі це були запрошені курсанти-іноземці, майже всі англомовні, з своєю групою, у репертуарі якої були і «Чорний шабаш», і «УріяГіпп», і «Канава», і славнозвісна «Шизґара»….

Бульвар Ліхачова ще був затишним і негомінким, на відміну від індустріального бульвару Лепсе або галасливого бульвару Дружби Народів.

Ще не захаращений генделиками був Гідропарк, який на Відрадному звався «Гідропалка».

Ще не зайняли Довбичку своєрідні київські нудисти у «непрасованих костюмах адамів і єв», а на сам острів ми переправлялися вплав, накачавши матраса і поскладавши на нього речі. Аби не чекати рейсового «тітаніка».

Ще працювала та «Кукушка», вона ж «Кукуня»…. І тут моя єдина претензія до автора. Знаю, що є вимоги формату, але зукраїнізований сленг та переведені ідіоми — чоткий, місяцеходи, ответка тощо — виглядають як дрібниці з гострими кутами, які позірно рвуть поліетиленовий пакунок, куди їх необачно поскладали.

У романі ніхто не відновлює Дніпрогес, не тягне вздовж Китая БАМ, не схвалює і не засуджує «миролюбну» політику КПРСу. Вона — та політика — і справді нас не цікавила. Вистачало тієї полови, що натрушували в голови на уроках та з телевізора.

Я люблю подробиці. Тож завжди буваю вдячний авторові, коли він робить вичерпні тематичні пошуки. Як от, про годинник Павла Буре без бою. Я б засумнівався, що «поставщік Двора Єго Вєлічєства» так недбало ставиться до свого реноме. Але, виявляється, це була маркетингова політика, і часи робилися на всякий смак і гаманець.

Щодо «Пріми»… «Пріма» була в авторитеті! Крутішою за київську «Пріму» була лише «дукатівська». Але то була московська фабрика, а в Києві вже тоді зналися на патріотизмі. А черкаська «Пріма», зокрема, удостоїлася напису на військовому паркані у далекому Калініні. Якийсь знуджений вартовий вивів свою максиму великими надряпаними літерами: «Курите черскасскую „приму“, и вы умрёте на три дня раньше!»

Кубинські «Партагас» в нашій компанії носили при собі не для власного споживання, а задля того, аби відбити охоту «стріляти» у занадто «хазяйновитих» курців. В таких випадках — розкриваючи пачку — приказували: «Отак на машину і заробляють!». Але траплялося це лише тоді, коли юрбою ми їздили з пролетарського Відрадного до центру, заходили до тютюнової лавки «Гавана» на Червоноармійській, купляли сигару за карбованець/щтука, виключно для екзотики, йшли на Центральний стадіон і під «біоміцин» (в романі — «бецман») курили ту сигару по колу.

Якщо цей роман впаде в око кіномитцям і дістанеться своєї екранізації, то музичним фоном я бачу безперервний мікст з іноземних шлягерів тих часів. Бо вітчизняна естрада співала про своє щасливе життя, любов і комсомол. А Тухманов свій альбом «По волнє моєй памяті» ще тільки дописував.

Роман-ностальжі не виглядає, як знайдений manual до розуміння взаємовідносин молоді 70-х, але трохи цнотливо і дієтично показує тих людей, які метафізично полишили печерські пагорби. «А святе місце пустим не буває» — тож сьогодні «маємо те, що маємо»… у всіх сенсах.